

לחברי שאינם

נדמה, היה זה רק אתמול
וכבר אנחנו בהיום.
האם הורגלנו לכאב? _
כיצד קרה שזו, המלחמה הרחוקה
זו האיבה האיומה והקרה
פגעה כל כך גם בנו,
הפשוטים, הקטנים, האורבים -
והרתירתנו עזובים,
עזובים, בודדים, כואבים _ _

האם הורגלנו לדביט
באב ואם אישה רבת
בעיניהם השכולות?
האם הורגלנו ללאותן
כבות, לחות, שותקות, בוכות
ודבר לא לאמר,
כי מזמן אבדו מלים -
האם הורגלנו לחיות בין המתים?
אותם מתים שלנו
חלק מאתנו
שכך הלכו, שכך עזבו
ונותרנו דוממים _ _

האם הורגלנו לשבת בארוחת ה"סדר"
או במסיבת רעים בחדר
כשכול לבן וחגיגי
ואתם - אינכם עימנו
ובכל זאת - איתנו
והלב שירי? _ _
האם הורגלנו גם לשיר,
לצווק ולהתבדח לעתים
במשך כל אותם ימים
למרות אותה המועקה?
זו המועקה בבשרנו חתכה
ואיננה מדפה -
האם הורגלנו ?

כן, הורגלנו,
הורגלנו לחיות עם חברינו המתים
לחיות את חיינו חיים חצויים,
חיים של מוות וחיים
חיים של שני עולמות,
כי לא נותרו לנו ברירות _ _
האם נותרו ???

של